

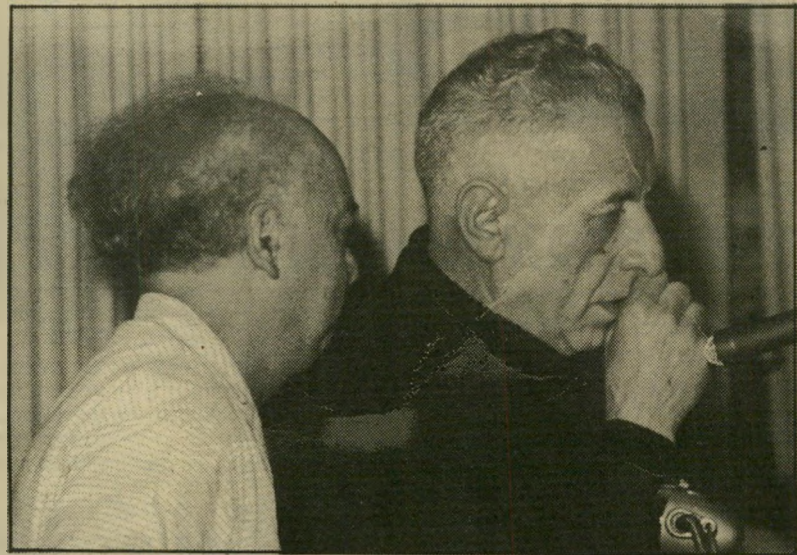
(שנה אחת לנישואין): את חתונת-העץ (חמש שנים); את חתונת-הפח (עשר שנים); את חתונת-הכדור (15 שנים) ואת חתונת-החרסינה (20 שנה). אלה זהבי, פתח-תיקווה

תינוקים ותינוקות

על האוניברסאליות של סידרה "תינוק חדש במישפחה", העולם ה' זה (8.2.89).

אני עוקבת בעניין רב אחרי הסדרה של ענת סרגוסטי וזיווית אברמסון, "איך להיות הורה",

אבל מדור תמרוזים מקווה לדוות, ב'

משוררים אלתרמן ושלונסקי (בחולצה לבנה), 1950
אני רוצה רק שהו'

ועוד 25 שנה, על חתונת-הזהב (50 שנה לנישואין) של רות וברוך זהבי.

הגברת והסרט

על אורחים בהצגת בכורה («אנשים»), העולם הזה (8.2.89).

גברת שרה דוידוביץ לא הוזמנה באופן רישמי להצגת-הבכורה של סירטנו, ועידת ואר זה, בירושלים.

מעולם לא דובר על הזמנת הגברת דוידוביץ לגרמניה.

נכון שחברת-ההפיקה אינפאפילם ממינכן ודואם, יועצת-תיקשורת, מירושלים החליטו, מייד אחרי ההקרנה המוצלחת של ועידת ואוהו, להעניק לצה"ל ולמוסדות חינוכיים שונים 250 קלטות של הסרט.

מזניקה גדולה, עוזרת למוהל, אינפאפילם. מינכן

דוידוביץ

המנוח ז"ל

על שבחיהם של נפטרים.

באחרונה נתקלתי על דפי העולם הזה, לעיתים קרובות, בראשי-התיבות ז"ל אחרי שמו של אדם שהלך לעולמו. אני קצת מתפלא על העולם הזה המתקדם, ההגיוני, פקוד-היעניינים, שגם הוא נוהג כאמצעי-התיקשורת האחרים, השמרניים והמתחסרים.

מה זה ז"ל? זיכרונו לברכה? עם היד על הלך, כל מי שמציינים אחרי שמו ז"ל, באמת ראוי זיכרונו לברכה?

הרבה יותר נראה לי לציין אחרי שמו של אדם שהלך לעולמו וידיה זיכרונו אשר יהיה, כפי שנהגים אמצעי-התיקשורת בעולם הגדול — הימנו.

זה נתן את הכבוד הראוי למת, בלי לחלק לו ציונים המגיעים (או שאינם מגיעים) לו. אסי קיש, תל-אביב

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לסנות בט"ל לפח — 232262 (03), בפקסי-מיליה — 245242-3-972 מני 2009, ובטלסק — RMYM IL 341667.

ובהמשך האחרון של הסדרה מדובר על בן בכור ויחיד שעומד להיוולד, וגולד, לו, את, תינוק. השאלה שלי היא: האם כל האמור בכתבה זאת טוב גם למיקרה של בת בכורה ויחידה שנולדה לה, את, תינוק או בן בכור ויחיד שנולדה לו אחות, תינוקת?

יעל ארבל, ירושלים

כן.

זיכרונות יעורים

עוד על ראשי-תיבות («מיכתבים»), העולם הזה 18.2.88 והלאה.

למה להיטפל לצה"ל בנושא מגיפת ראשי-תיבות. הלא זה פטנט עברי ישן, גם אצל הראשון ניס, מימים ימימה, וגם אצל האחרונים.

זכורני, שבימי נעוריי, בתל-אביב הקטנה, קבע מי שקבע, כי שם בית-יקפה המשוררים של אותם ימים (נתן אלתרמן, אברהם שלונסקי, ש. שלום וכו'), אררט שברחוב אלנבי, הולם בדיוק את יכולתם הכספית של מבקרי.

אררט — אני רוצה רק שהו! בנימין שוורץ, תל-אביב

הערכנית מהמגילה

על השם היאה למדור מיכתבים לרוי תל.

אני מתלבטת כבר זמן רב בשאלה נכבדה. מדוע מדור המיכתבים לרוי נקרא מיכתבים לרוי? הלא העורכת של מדור-השיריונים (סליחה) על הביטוי, אבל הוא מובא ככונה טובה) היא נעמי רון. האם לא יהיה יותר נכון לקרוא למדור מיכתבים לנעמי?

והלא נעמי היא גם, מאז ומתמיד, שרכנית שמה הולך לפניה. צריך רק לתוח את מגילת-רות ולקרוא כיצד שירכה נעמי את רות, כלתה האלמנה, לבועז: "ורחצת וסכת ושמת שימלתך עלייך וירדת הגורג..." רות גולדברג, ירושלים

חתונות מוחמצות

על חתונות-יובל.

מדור תמרוזים אמנם לא התייחס לזה והוא לא ריווח, בשבוע שעבר, שהררי יקרים, רות וברוך זהבי, שניהם ילידי פתח-תיקווה, בניהם של פנר' סנים ותיקים בבית-השירון, שחסכו את מיקצו עות אבותיהם והיו לרואי-חשבון, חגגו את חתונת-הכסף שלהם (25 שנה לנישואיהם, ביום א' באדר תשכ"ד).

אבל בהודמנות זאת גילה לי החבר שלי, סטודנט-עולה מארצות-הברית, כי, לפי המקובל במולדתו, החמיצו הוריי משך 25 שנות נישואיהם לפחות חמש. חתונות! את חתונת-הנייר שלהם

קניא י'?

המצאנו מילה כזאת, והיא הפכה כותרת הרשימה: "מודע". טרחנו גם לנקד את המילה. מדוע אני מספר על כך כאן?

השבוע הודיעה עיריית תל-אביב שהיא המציאה פאטנט חדש — לוח-עץ המחובר לעצים, כדי לאפשר לאזרחים להדביק עליהם את המודעות המאולתרות האלה, מבלי לפגוע בעץ עצמו. החלטה טובה ונכונה. אלא מאי? העירייה גם נתנה להמצאה שם: "מודע".

שמעתי שכמה אנשים כבר התפארו בפומבי והדליפו לעיתונאים שהם הם שהמציאו את המילה הגאונית החדשה.

אין זכות-ייצורים על מילים, ואנחנו שמחים על כל מילה חדשה שלנו הנכנסת לשימוש כללי. הרי בכך אנחנו חפצים. אך האם לא היה זה נאה מצד עיריית תל-אביב להודיע, יחד עם הנהגת הפאטנט, על מקורה של המילה שהיא משתמשת בה?

אשה

מיסתורית

"סופשבוע", מוסף של מעריב. הקדיש כמה עמודים לניסים זווילי, עסקן מיפלגת-העיר

העמוד מזכורבמר 1985

אין זכות-ייצורים

כורה ואיש הסוכנות היהודית, פרי-עטה של אחת שרית פוקס.

בכתבה זו יש תעלומה, מין חידון. לאורך כל הכתבה מופיעה עיתונאית מיסתורית. מסתבר לקרא שזווילי נתן ראיון ראשון לאותה עיתונאית, והוא מסביר מה אמר לאותה עיתונאית ומדוע אמר לה מה שאמר.

בשום מקום לא נאמר בכתבה מי היתה אותה עיתונאית עטופת-מיסתורין, והיכן פורסמו הדברים שעליהם מדובר. עיתונאית אלמונית בעיתון אלמוני.

הכוונה היא כמובן לרפנה ברק, ולראיון חושף פני מאור שנתן לה זווילי מעל עמודי העולם הזה (25.1.89).

סברתי שמינהג פסול זה כבר עבר מן העולם. אך נרמה שבכל פעם יש רור חדש, המתחיל, מן ההתחלה, בכל מחלות-הילדות של העיתונות הישראלית.

א.א.א.א.א.

הרבה פרשות גדולות, שהסעירו את היקשורת בישראל, החלו את דרכן ביריעה קטנה במדור חשוקי של העולם הזה. כך גם פרשת ראש עיריית דורסמנד. הידיעה הראשונה על עניין זה הופיעה במדור חשוקי של הגיליון האחרון של העולם הזה (15.2.89). וזו היתה לשונה:

קצין ס.ס. — אורח נתניה

ראש עיריית דורסמנד, גנרל זאמטי לוי, המבקר עבשו בארץ באורח כבוד של עיריית נתניה, היה קצין ב.ס. עזבה זאת נחשפה השבוע על-ידי ראש-המפלגה הניאורנאצית, פראנץ שני-הובר. המנהיג הניאורנאצי ביקש בדרך זו להכיר ששרותו כקצין ב.ס. אינו פסול. ראש העיר הגרמני, הא אורח הכבוד בפתחת היכל התרבות של נתניה.

ידענו מהרגע הראשון שזוהי סנסציה ממדרגה ראשונה. לא טעינו.

כמו ידיעות חשובות רבות אחרות בתולדות העולם הזה, באה גם זו בעזרת קורא. אלמוני טילפן למערכת והיפנה את תשומת-ליבנו לרי בריו של ראש המפלגה הניאורנאצית בגרמניה, פראנץ שנובר, קצין הוואפן-ס לשעבר. שטען כי גם ראש עיריית דורסמנד, סוציאלי-דמוקרט, שירת עיבו כאותו חיל.

בדקנו את הרבר בחיפון, ומסקיבלנו אישור לכך, מיהרגו לפרסם את הידיעה. לא רחינו את הפירסום בשבוע, כדי לחקור תחילה את כל השי-לכותיה והיבטיה, אלא פירסמנו את העניין מייד, כמיסומי מיוחדת במדור חשוקי. כדי להזהיר את המארחים הישראליים לגבי עברו של האיש.

יחד עם זאת שיגרנו צוות-סיקור של העולם הזה. בראשות יוסי עזידור, כדי לסקר את ביקורו של האיש כאורח-כבוד בישראל. על התוצאות מרווח הצוות בעמוד 6.

אגב, שמעתי כרדיו הודיעות של גורמים ואי-שם שונים, שהגיבו על פרשה זו. הם הסתמכו על "פירסומים בעיתונות" לגבי עברו של ראש העירייה הגרמני באסיאס.

איפה היו הפירסומים? האלה על איזו עיר-תנונת הם הסתמכו?

דויד גורדון הגיג את הכלל שאסור להזכיר את שמו של העולם הזה בפומבי. אך הוא, לפחות, המציא לנו שם חדש ודיבר על "השבועון המ' סויים". הוא לא דיבר על "פירסומים".

לידת

"מודע"

למני שלוש שנים ורבע פירסם העולם הזה (20.11.85) כתבה על נוהג חדש בתל-אביב. היא נפתחה במילים: "זוהי המצאה ישראלית מובהקת, שבה מגיע לעיאו כושר-האילתור המהולל: הפי-כת עצים לעמודי-מודעות".

לא היתה זאת כתבת-סיקופ, כי המינהג של הרבקה מודעות מאולתרות על עצי תל-אביב כבר נולד ומדימה לפניכן. החידוש היה דווקא בכתיבת.

כבואנו לערוך את הכתבה של שרה ליבוביץ, חיפשנו שם חדש למודעות האלה, בעלות הצורה המיוחדת (גיליון-נייר שקצרו חתוך פסיפסיים, כדי לאפשר לקורא לתלוש את מיספר-הטלפון).

כאשר יש תופעה חדשה, משתלל העולם הזה להעניק לה שם מתאים. גם הפעם הרגשנו בצורך במילה חדשה.